

SAGLASJE

FLAUTA

Pesnik je posle koncerta otišao u restoran na večeru. Nije jeo sam. Preko puta je sedela, samo njemu vidljiva, mala flautistkinja i smešila mu se sanjivim očima. Jedna poznanica sa drugog stola mahnula mu je nekoliko puta, misleći da se u nju zagledao, ali on je nije primetio.

Sit od obilatog jela, brzo je zaspao, a s njim je u krevet legla, na čednom rastojanju, i mala flautistkinja.

U zoru je sanjao glad. To mu se često dešavalo, i čim se probudi žurio bi nešto da pojede. A sad je bilo drugačije. Sanjao je otvorene frižidere sa krilcima kako lete oko njegovog kreveta uz melodiju sa flaute. Ustao je, u snu (san u snu!), uzeo nenačetu dugačku francusku veknu, rasekao je na pola i natrpao gomilu mesnih narezaka, slanine, sira i salate. Sendvič dug pola metra prinio je ustima kao flautu i snažno zagrizao.

Probudio se naglo od bola u stomaku. Sa radija se čula flauta.

VODIM JE NA KAFU

Najzad je pristala da je vodim na kafu. Prethodno je četiri puta našla neke izgovore. Kolege smo na poslu, nije htela da me uvredi. Pa, i sad je pristala verovatno iz sažaljenja...

Takvoj lepotici ne priliči društvo ovakvog jadnika kao što sam ja. Bog me je stvorio takvog, slabašnog i ružnog, male pameti, ali jakih osećanja. Bio sam uveren da i meni, po pravdi božjoj, pripada nešto od te lepote, makar samo za gledanje. Biće samo moja narednih pola sata, možda i više, nagovoriću je da popije još neko piće...

Dok sam o tome razmišljao, stigli smo u baštu nekoga kafića. Sačekao sam da sedne, pa sam i ja spustio svoje nejakto telo na stolicu. Bile su to one lake baštenske stolice od plastike. Trajalo je samo trenutak...

Mojoj stolici bila je napola slomljena jedna noga. Kad sam seo, sasvim se polomila. Pala je, zajedno sa mnom...

Sa visine od pola metra tresnuo sam na pločnik i slomio ruku. Nisam stigao ni kafu da naručim...

OBLINE

Uživam u Štrandu. Sedim u hladu, za stolom, i pijem pivo. Kroz poluotvorene oči posmatram taj divni ženski svet: obline u pokretu, obasjane suncem; vitka tela, vodom poprskana... Opustio sam se, stomak mi dodiruje ivicu stola, baš me briga, prepuštam se uživanciji.

Stigla je nova krigla piva. Utom nailazi, baš pored moga stola, jedna raskošna riđokosa leptotica. To malo krpica što ima na sebi stalo bi u jednu moju šaku. A u drugu... Idi mani!

Uvlačim stomak, nadimam pluća, pratim pogledom to čudo od lepote. Ne gleda ona mene, ali neka. Utrnuo sam od iskre sladostrašća.

Kad prođe, ispuštim vazduh iz pluća, stomak se opusti, kljokne i udari u ivicu stola. Krigla se prevale, pivo poteče po stolu i mojim dlakavim nogama.

NOĆNI ZECovi U BANATU

Posle izložbe u Kikindi, vraćamo se, autom, u Novi Sad. Noć je poodmakla. Nebo se utopilo u banatsku ravnicu. Zvezde se pomešale s plamičcima seoskih svetiljki. Put prav, auto klizi. Budni smo, čavrljamo.

Odjednom, sa strane, ulete zec, kao metak. Vozač, iako iznenađen, uspeva da održi kontrolu nad volanom. Čuli smo dva snažna udara ispod kola.

„Ode zec!”

Ožalismo ga minutom ćutanja, koji potraja pet minuta. A onda auto počne da štuca i kašljuca. Stajemo pored puta. Vozač diže haubu, gleda, čačka, pronalazi kvar. Zec je slomio neki deo od plastike, i auto je onesposobljen.

Gledamo se, zbunjeni, zaprepašćeni.

„Je li moguće da jedan zec slomi ovakav auto?!”

„Još smo dobro prošli! Ne znaš ti šta su noćni zecovi u Banatu!”

SAGLASJE

U ponoć, spremam se na spavanje. Ona kaže:

„Isključi klimu, i nemoj otvarati vrata od terase. Napolju je paklena vrućina.”

To i sâm mislim. Isključim klimu i, ošamućen od veštačke svežine, koja se još oseća u sobi, brzo zaspim.

Budim se oko dva sata, odlazim u kupatilo, vraćam se. Ona spava. Lepa je kad spava.

Otvaram vrata od terase. Sad je već podnošljivo. Pravim promaju. Slabašna prirodna svežina ipak deluje. Ponovo zaspim.

Budim se oko šest. Već je uveliko dan. Gledam je: ona spava. Lice spokojno, kao dečje.

Odlazim u kupatilo. Vraćam se. Sad je već prijatna svežina. Mislim: kad se probudi, piće me koliko je bilo sati kad sam otvorio.

Budna je, žmirka, pita:

„Koliko je bilo sati kad si otvorio?“

„Oko dva“ – kažem.

TAJ GLAS

Često u snu sanjam svoje ime. „Strahinja Paunović“, izgovara neko, predstavljajući me nekom. Ponekad sâm to kažem.

I noćas sam sanjao, ali nekako drukčije. Stojim kao pred vratima toaleta u Radiju. Vrata su ružna, kao na poljskim klozetima.

Takvih klozeta u Radiju nema ali ja, u snu, znam da se to događa u Radiju. Pokušavam da otvorim vrata i nešto glasno govorim, ali ne pamtim ni jednu jedinu reč. Posle nekog vremena čujem muški glas (sličan mome) s druge strane vrata:

„O, jebote, taj glas! Poznajem taj glas! Sećate li se Strahinje Paunovića?“

Odgovaram staloženo:

„Ja se sećam. Da li se još neko seća? Da li se čujemo?“

BESMRTNOST

„Nemam više vremena“, pisala je Desanka dve decenije pre smrti. Ima pesnika koji ni prvih dvadeset godina nisu doživeli...

Čekajući njenu smrt, obožavaoci su joj digli spomenik, koji je i sama mogla da poseti, da mu se pokloni.

A mnogo godina pre nego što se upokojila u Gospodu, i njen šešir je dostigao slavu besmrtnosti.